

ת"פ 31036/10/23 - מדינת ישראל נגד מוסא מוחרב - הובא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 31036-10-23 מדינת ישראל נ' מוחרב(עציר)

לפני בעניין:	כבוד השופט אלון גביזון המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ליבת אביטל אזולאי
נגד הנאשם		מוסא מוחרב - הובא על ידי שב"ס ע"י ב"כ עו"ד אייל אביטל

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן, בעבירות בנשק (החזקה) - עבירה לפי סעיף 144 (א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

האישום והסדר הטיעון:

2. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר לתאריך 21.4.23, החזיק הנאשם כלי נשק - רובה סער מסוג M16, תוצרת ארה"ב.

3. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, והצדדים עתרו במשותף כי בית המשפט יטיל עליו את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט.

ג. קנס שגובהו לשיקול דעת בית המשפט.

טיעוני ב"כ הצדדים:

4. באי כוח הצדדים לא הגישו ראיות לעונש, ולשאלת בית המשפט הבהיר ב"כ המאשימה כי לנאשם אין עבר פלילי.

5. **ב"כ המאשימה** עתר לכבד את הסדר הטיעון שכן כתב האישום תוקן בצורה משמעותית ונוכח קשיים ראייתיים. הנאשם צעיר ללא עבר פלילי, הודה וחסך זמן שיפוטי והעונש המוסכם שבהסדר מאוזן.

לשאלת בית המשפט השיב ב"כ המאשימה כי רכיב המאסר שבהסדר הנו תולדה של קושי ראייתי גם ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן והקושי הראייתי אינו מתייחס רק לכתב האישום המקורי.

ביחס ליתר רכיבי הענישה עתר ב"כ המאשימה למאסר מותנה ארוך ומשמעותי ולרכיב ענישה כלכלי אשר ירתיע את הנאשם ואת הרבים.

6. **ב"כ הנאשם** עתר לכבד את הסדר הטיעון והפנה להלכה בדבר כיבוד הסדרי טיעון. חזקה על המאשימה אשר אמונה על האינטרס הציבורי כי שקלה את כלל השיקולים, ובכלל זאת השיקולים הראייתיים אשר אינם מצויים בפני בית המשפט.

לדברי הסניגור קיים בתיק קושי ראייתי לא פשוט ולמרות זאת הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה וחסך מזמנו של בית המשפט. נטען כי עונש המאסר שבהסדר הנו גבוה מאוד והולם את מדיניות הענישה.

הסניגור הפנה לכתב האישום המתוקן ממנו עולה כי החזקת הנשק היתה ספורדית ולמספר שניות וכי הרובה היה ללא כדורים.

לעניין הקנס טען ב"כ הנאשם כי מדובר בבחור צעיר בתחילת דרכו ועל כן ביקש כי הקנס יהא מידתי וישולם בתשלומים.

7. הנאשם אמר כי הוא מצטער.

דין והכרעה:

8. הנאשם יליד 2001, נעדר עבר פלילי הורשע על פי הודאתו בעבירות בנשק (החזקה) לאחר שהחזיק רובה מסוג M16.

9. עבירות הנשק הופכות את הציבור כולו לקורבן פוטנציאלי, ועל בית המשפט להחמיר בענישה ולתרום את חלקו במיגור התופעה הקשה שהפכה למכת מדינה.

לעניין מגמת ההחמרה בפסיקה ראה ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל (18.7.2019):

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרתן הרבה של עבירות הנשק... הדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית שבה נשק בלתי חוקי עשוי לשמש הן לפעילות חבלנית עויינת על רקע ביטחוני, הן לפעילות עבריינות... לפיכך קיימת בפסיקה מגמת החמרה ברמת הענישה של המעורבים בעבירות נשק תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהם, וזאת במטרה להרתיע את היחיד והרבים גם יחד מפני ביצוען..."

וראה גם דברי בית המשפט בע"פ 6383/21 קרייף נ' מדינת ישראל (13.2.2022):

"בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי ענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדל בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים... התופעות של עסקאות בנשק, הובלתו ונשיאתו, מאיימות לא רק על שלמות הגוף של הציבור, אלא גם על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי... יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה. לא פעם נקבע כי יש להחמיר בענישה בגין עבירות נשק, ולהעניק משקל מרכזי לשיקול של הרתעת הכלל".

10. הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על החיים, שלמות הגוף וביטחון הציבור ושלוותו. העובדה כי עסקינן בנשק ארוך (M16) מקנה לאירוע שבעניינינו חומרה יתרה וזאת בשים לב לפוטנציאל הסכנה הטמון בו.

11. לקולת העונש התחשבתי בהודאתו של הנאשם, בעברו הנקי ובחיסכון בזמנו של בית המשפט. כמו כן

נתתי דעתי לכך כי כתב האישום אינו מפרט את מקום ומשך החזקת הנשק.

12. לאחר ששמעתי טיעוני באי כוח הצדדים מצאתי, לא בלי היסוס, שלא לחרוג מהסדר הטיעון בהינתן מדיניות בתי המשפט הנוגעת לכיבוד הסדרי טיעון, הודאת הנאשם, עברו הנקי, ובעיקר משהובהר על ידי ב"כ הצדדים כי ההסדר מקורו בקשיים ראייתיים. אלמלא הסדר הטיעון היה מקום להשית על הנאשם עונש מאסר ממושך יותר.

נוכח טענת הסניגור המלומד כי העונש הולם את מדיניות הענישה ואף גבוה, ומבלי להידרש לנכונות טענתו, מצאתי להדגיש כי אחידות הענישה אינה חזות הכל אלא שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול כדי להגיע לתוצאה ראויה. אל לו לבית המשפט להיות כבול לענישה הנהוגה אם הוא סבור שיש להחמיר הענישה עת עסקינן בעבירות שהוכרו כמכת מדינה.

13. לצד האמור, מצאתי להחמיר ברכיב המאסר המותנה שיוטל על הנאשם וזאת כדי להרתיעו מביצוע עבירות דומות.

מיגור עבירות הנשק הלא חוקי מחייב גם פגיעה במוטיבציה הכלכלית שבבסיס עבירות מסוג זה. עבירות הנשק הפכו למקור הכנסה ועל כן יש להשית על עבריין נשק גם קנסות כספיים משמעותיים. הגם שנטען על ידי ההגנה כי הנאשם צעיר ובתחילת דרכו, הרי שלא הוצגו ראיות בדבר מצבו הכלכלי. זאת ועוד, מצבו הכלכלי של נאשם הנו אחד השיקולים, אך לא היחיד, בקביעת גובה הקנס.

14. אשר על כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 על חלופותיו השונות.

ג. קנס בסך ₪ 7,500 או 45 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 01.09.24.

לידיעת הנאשם, ניתן יהיה לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

• **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

• מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון
073-2055000

• במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ג אדר א' תשפ"ד, 03 מרץ 2024, במעמד הצדדים.